

Gods Plan

Gods plan

God heeft een plan! De zekerheid hiervan vandaag, nu alle menselijke plannen mislukken, vormt het enige sprankje licht en hoop in een wereld waar veiligheid, vrede en geluk bijna volledig worden overschaduwd door menselijk egoïsme en agressie. Deze sprankje hoop wordt een definitieve zekerheid voor de toekomst wanneer we uit de Schrift leren dat het succes ervan niet afhangt van de goede wil en zwakke inspanningen van de minderheid die nog steeds in God gelooft, maar van Gods vastberadenheid en vermogen om het in werking te stellen, ongeacht de egoïstische tegenstand van degenen die het misschien willen verhinderen.

De meeste mensen zijn het erover eens dat als de voorschriften van Christus, zoals onderwezen in zijn Bergrede, door de wereld zouden worden aanvaard, er blijvende vrede en geluk zou kunnen worden bereikt. Maar, zeggen ze, het probleem is om de wereld deze voorschriften te laten aanvaarden. De menselijke geschiedenis leert ons dat de egoïstische mens niet plotseling altruïstisch zal worden en zal besluiten om liefde in plaats van egoïsme als leidraad voor zijn handelen te nemen. De hoop dat naties met wapengeweld kunnen worden gedwongen om de Gouden Regel te gehoorzamen en dat op deze manier een nieuwe wereldorde van vrede en geluk zal ontstaan uit de huidige chaos van menselijke ambitie en hebzucht, is inderdaad ijl.

Als we dus in Gods plan een echte hoop voor het toekomstige geluk van de mensheid willen vinden, moet dat plan adequate voorzieningen bevatten waardoor het effectief in praktijk kan worden gebracht. Het succes ervan mag niet in gevaar worden gebracht door de mogelijkheid van egoïstische menselijke manipulatie, noch door de koude onverschilligheid van de ongelovige massa's. De Schrift verzekert ons dat het plan van God wordt uitgevoerd door goddelijk verstrekte middelen die de uitvoerbaarheid en het uiteindelijke succes ervan garanderen om de wereld het "verlangen van alle volken" te brengen. Haggai 2:7; Zacharia 4:6

Gods voornemens mislukken nooit

De huidige tragische toestand van de wereld betekent niet dat het goddelijke plan zelfs maar tijdelijk mislukt is. Het betekent wel dat wat mensen dachten dat Gods plan was, mislukt is, en deze mislukking moet ons doordringen van de noodzaak om de Schrift opnieuw te bestuderen om onze interpretatiefouten te ontdekken die hebben geleid tot hoop en verwachtingen die nu worden verwoest door de koude realiteit van de feiten.

Dat er valse en ongegronde hoop is gekoesterd met betrekking tot het doel en de vooruitgang van het christendom in de wereld, is nu duidelijk voor iedereen die zijn ogen niet sluit voor de realiteit. De gangbare gedachte in orthodoxe kringen was dat de wereld gestaag beter werd, dat de beschaving zich ontwikkelde naar steeds hogere niveaus van goede

wil onder de mensen, en dat angst, armoede en oorlog spoedig tot het verleden zouden behoren. In deze optimistische visie van het orthodoxe christendom werd ook de mogelijkheid voorzien dat alle heidenen zich tot het christendom zouden bekeren, waarschijnlijk nog tijdens het leven van de huidige generatie.

Deze valse hoop en beweringen van het christendom begonnen te worden vernietigd met het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog in het jaar 1914. Maar er werd een enorme inspanning geleverd om de krachten van de beschaving en gerechtigheid te bundelen als gevolg van het mislukken van de menselijke pogingen om de vrede te bewaren. Die oorlog kwam als een verrassing voor de wereld, maar filosofisch gezien werd beweerd dat het "een oorlog was om een einde te maken aan oorlogen" en om de wereld "veilig te maken voor de democratie".

Na de wapenstilstand van 1918 werd er veel gesproken over een terugkeer naar "normaliteit", maar zoals we allemaal weten, werd die normaliteit nooit bereikt. Nadat alle conferenties en onderhandelingen waren mislukt, brak er opnieuw een bloedige oorlog uit, en nu wordt erkend dat er geen hoop is dat de wereld weer normaal wordt. De vraag is vandaag de dag niet hoe we weer normaal kunnen worden, maar wat de aard van het nieuwe "normaal" zal zijn.

Ondertussen is tijdens al deze onrustige jaren, in plaats van dat steeds meer mensen naar de kerken van het christendom werden gebracht, het

tegenovergestelde gebeurd. Zelfs in zogenaamde beschaafde landen heeft de toename van het aantal kerkleden geen gelijke tred gehouden met de bevolkingsgroei. Het atheïsme is in opmars. Een geest van wereldsheid heeft nog steeds de meeste kerken in zijn greep. De jongeren verlaten onze scholen en hogescholen, bijna allemaal zonder geloof in God en de Bijbel. Het zendingswerk is afgenomen en allerlei filosofieën hebben ons mooie land overspoeld.

We bekijken deze feiten niet om kritiek te leveren of om te suggereren dat iemand het beter had moeten doen . Dit is niet het moment om kritiek te uiten op wat anderen hebben gedaan om de wereld een betere plek te maken om te leven. We willen alleen maar benadrukken dat ergens in de loop van het menselijk streven, ongeacht de mate van oprechtheid die daarbij aan de dag werd gelegd, mannen en vrouwen een fout hebben gemaakt met betrekking tot het doel van God. Als God had gewild dat de wereld in deze generatie bekeerd zou worden, dan zou dat ook gebeurd zijn. Als Gods bescherming over de instellingen op aarde van vóór 1914 had gewaakt, dan zouden die niet vernietigd kunnen worden.

Via de profeet zegt de Heer: "Zo is mijn woord dat uit mijn mond komt . . . Het zal niet leeg naar mij terugkeren, maar het zal doen wat ik wil en het doel bereiken waarvoor ik het heb gezonden. (Jesaja 55:8-11). Dit betekent dat, ongeacht de schrijnende omstandigheden in de wereld van vandaag, Gods plannen, wat die ook mogen zijn, gestaag en

succesvol vorderen. De apostel zegt dat "God al zijn werken vanaf het begin van de wereld bekend zijn" (Handelingen 15:18). Dit betekent dat God wist wat zijn plan voor onze tijd zou zijn en dat er geen mislukking van dat plan is geweest. Jesaja 46:9,10; 14:24,27

Dat God een plan heeft, wordt duidelijk aangetoond door de apostel Paulus in Efeziërs 3:11, waar hij spreekt over een "plan van de eeuwen", een plan dat als centraal kenmerk het verlossingswerk van Christus Jezus, onze Heer, heeft. Dat dit plan verschillende eeuwen omvat, wordt aangegeven in Efeziërs 1:10, waar Paulus spreekt over dingen die zullen gebeuren "in de volheid van de tijden", en in Efeziërs 2:7: "opdat Hij in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom van Zijn genade zou tonen ... jegens ons." Het werk dat volgens de apostel zal worden volbracht wanneer Gods tijd ten volle is gekomen, wordt omschreven als het "samenbrengen van alle dingen in Christus". Dit betekent dat we op geen enkel moment in de geschiedenis van de mensheid mogen verwachten dat "alle" dingen in harmonie met Christus zullen zijn.

Aangezien het plan van God verschillende tijdperken of perioden omvat en dat plan pas in de "volheid der tijden" tot bloei zal komen in de verzoening van de wereld met God, door Christus, laten we de Schrift onderzoeken om na te gaan hoe Gods plan in voorgaande tijdperken vorderingen heeft gemaakt in de richting van het uiteindelijke doel in de "volheid der tijden".

Drie werelden

In de tweede brief van Petrus, hoofdstuk 3, wordt ons verteld over drie 'werelden'. In deze profetie gebruikt de apostel het Griekse woord '*kosmos*', wat 'orde der dingen' betekent. De eerste daarvan, zo vertelt hij ons, kwam ten einde ten tijde van de zondvloed; de tweede eindigt met de wederkomst van Christus; terwijl de derde, die Gods wereld is, 'zonder einde' is. (Efeziërs 3:21). Deze drie werelden omvatten drie lange perioden. 2 Petrus 3:6; Galaten 1:4; Hebreeën 2:5

In overeenstemming met het moderne taalgebruik zouden we deze drie werelden kunnen omschrijven als de wereld van gisteren, de wereld van vandaag en de wereld van morgen. De Bijbel gebruikt het woord 'wereld' op dezelfde manier als wij, niet om te verwijzen naar de planeet waarop we leven, maar naar een orde der dingen onder de mensen, en soms als een tijdperk of periode. Veel van het onbegrip over Gods bedoeling met de mensheid is ontstaan doordat men dit feit niet heeft onderkend. Zo is bijvoorbeeld het bijbelse 'einde van de wereld' verkeerd begrepen als het letterlijk verbranden van de aarde en alles wat zich daarop bevindt. Dit heeft velen ervan weerhouden om zich in dit onderwerp te verdiepen.

Vanwege dit misverstand over wat er met het einde van de wereld wordt bedoeld, zijn velen bang geworden voor de komst ervan en hebben ze daarom geprobeerd het ver in de toekomst te plaatsen. Anderen beschouwen het als louter bijgeloof uit de

Middeleeuwen, dat geen serieuze aandacht verdient. Maar als we ons realiseren dat wat de Bijbel het einde van de huidige wereld noemt, precies is wat we nu zien gebeuren en wat de denkende mensen van onze tijd het einde van een wereld noemen, dan zou dit onderwerp een belangrijke, ja zelfs essentiële betekenis moeten krijgen voor iedereen die geïnteresseerd is in hoe de wereld van morgen eruit zal zien.

De Bijbel gebruikt de termen "vuur", "aardbevingen", "stormen", enz. op dezelfde beeldende manier als in de huidige taal om de catastrofale problemen te beschrijven die deze generatie mensen en naties zijn overkomen. Net zoals de Heer 'tarwe' en 'onkruid' en 'schapen' en 'geiten' gebruikt om degenen te illustreren die Hem dienen, doen alsof ze Hem dienen of zich tegen Hem verzetten, zo gebruikt Hij de termen 'aarde' en 'hemel' om fasen van de georganiseerde samenleving, 'werelden' genaamd, te illustreren. Jeremia 22:29

Petrus spreekt over de hemelen en de aarde die vóór de zondvloed waren, waarmee hij aangeeft dat zij de 'wereld van toen' vormden, de wereld van gisteren. Die wereld van toen kwam ten einde ten tijde van de zondvloed, maar de aarde zelf werd niet vernietigd. Over de letterlijke aarde lezen we dat zij 'voor eeuwig blijft bestaan'. (Prediker 1:4). In Jesaja 45:18 wordt ons verteld dat God de aarde niet tevergeefs heeft geschapen, maar 'haar heeft gevormd om bewoond te worden'. Dit is een fundamenteel feit dat we in gedachten moeten houden als we aan de hand van

de Schrift de contouren van het goddelijke plan volgen. Gods plan houdt niet de overbrenging van de mensheid naar een andere levenssfeer in, maar het herstel van het eeuwige leven op aarde, de oorspronkelijke en voor de mens bestemde woonplaats. Psalm 115:16; Jesaja 65:21; Jeremia 31:17; Deuteronomium 11:21; Matteüs 5:5

De eerste wereld, die begon bij de schepping, eindigde dus bij de zondvloed. De tweede wereld, volgens de apostel, die begon na de zondvloed, komt ten einde in de vernietiging die plaatsvindt in de laatste fase van de grote tijd van benauwdheid, of de dag van de Heer (Jehovah). Deze dag van Jehovah volgt op de terugkeer van onze Heer, wanneer de omstandigheden in deze huidige boze wereld zullen zijn zoals in de dagen van Noach. Matteüs 24:38,39; Lucas 17:26,27; Genesis 6:11; 2 Petrus 3:6,7,10

In de dagen van Noach, zo wordt ons verteld, waren de mensen „aan het eten en drinken, aan het trouwen en uit huwelijk geven . . . en wisten zij niet” van de naderende zondvloed die de „toenmalige wereld” zou vernietigen. Evenzo, zo legt de Schrift uit, komt de 'dag des Heren' als een 'dief in de nacht', waarbij de mensen zich niet bewust zijn van de betekenis van de gebeurtenissen, totdat de verwoestende problemen van die dag de omverwerping van deze 'huidige boze wereld' teweegbrengen. Galaten 1:4; 1 Tessalonicenzen 5:2; Lucas 21:35

Maar het einde van de wereld van vandaag betekent niet het einde van de mensheid. Nee, godzijdank betekent het slechts het begin van een nieuwe

wereld, de wereld van morgen – Gods wereld van morgen. Een van de belangrijkste kenmerken van de wereld van gisteren en de wereld van vandaag is dat ze gebaseerd zijn op egoïsme, en dat Satan, de aartsvijand van God, hun heerser is geweest. Maar met het einde van de wereld van vandaag en het begin van de wereld van morgen zal Satan worden gebonden en zal die nieuwe wereld onder een nieuw, goddelijk bewind komen te staan. Openbaring 20:1-4; 21:1-5; 2 Petrus 3:13; Jesaja 65:17; Obadja 21

Egoïsme Versus Liefde

Onder leiding van Satan werd de geest van egoïsme, eigenbelang, al vanaf het allereerste begin van de wereld van gisteren dominant. Zonde en egoïsme bleven die eerste wereld domineren, met als gevolg dat vlak voordat deze ten einde liep, de aarde "vervuld was van geweld". (Genesis 6:11). Hetzelfde geldt voor de wereld van vandaag. We zijn in feite al getuige van de ontbinding van de huidige wereld, en haar vernietiging wordt teweeggebracht door het geweld van de grote tijd van benauwdheid die door de profeten is voorspeld. Daniël 12:1

Gods wereld van morgen zal onder leiding staan van een nieuwe Heerser, Christus, de Koning der koningen en Heer der heren. (Psalm 72:1-20; Openbaring 19:16). Zijn heerschappij zal gebaseerd zijn op liefde, in plaats van op egoïsme. Dit is de reden waarom de apostel spreekt over die wereld als een wereld "waarin gerechtigheid woont". 2 Petrus 3:13

De satanische wanbestuur van zonde en egoïsme heeft de dood gebracht, want "het loon van de zonde is de dood" (Romeinen 6:23). De Messiaanse regering van gerechtigheid en liefde zal leven brengen, want hij moet regeren totdat alle vijanden onder zijn voeten zijn gelegd, waarbij de "laatste vijand" die vernietigd moet worden "de dood" is. 1 Korintiërs 15:25,26

Wanneer we deze drie werelden en hun verschillende kenmerken voor ogen houden, kunnen we gemakkelijk zien dat wat de Bijbel ook over hen zegt, tegenstrijdig lijkt, tenzij we de verschillende uitspraken toepassen op de periode waartoe ze behoren. Over de huidige tijd zegt de profeet bijvoorbeeld: "Nu noemen we de hoogmoedigen gelukkig; ja, zij die onrecht doen, worden verheven; ja, zij die God op de proef stellen, worden zelfs gered." Maar over de wereld van morgen lezen we dat dan "de rechtvaardigen zullen bloeien" en "alle goddelozen zal hij (God) vernietigen". Maleachi 3:15; Psalm 72:7; Handelingen 3:23; Psalm 145:20

Deze methode om de bijbelse dispensaties te bestuderen lijkt gedeeltelijk te zijn waar de apostel Paulus naar verwijst wanneer hij Timotheüs instrueert om ijverig te zijn in het toepassen van "het woord der waarheid recht snijden" (2 Timotheüs 2:15). Als we bij onze studie van de Bijbel trachten de verschillende profetieën en beloften toe te passen op de wereld of het tijdperk waartoe ze behoren, zullen we een eenvoud, harmonie en schoonheid in de leer vinden waarvan we ons niet bewust waren. De Bijbel zelf is

harmonieus, en het enige wat we nog moeten doen om haar te begrijpen, is onszelf in harmonie met haar brengen. Johannes 7:17; Lucas 11:9,10; Jeremia 29:13

Hoewel de eerste twee "werelden" die door de apostel Petrus worden genoemd (2 Petrus 3:6,7) onder de controle stonden van Satan, de "vorst van deze wereld" (Johannes 14:30), en de volledige goddelijke heerschappij over de zaken van de mensheid is voorbehouden aan Gods wereld van morgen, betekent dit niet dat God al die tijd niet geïnteresseerd is geweest in de mensheid. Integendeel, door de eeuwen heen heeft hij gestaag de voorbereidende fasen van zijn plan uitgevoerd, zodat hij klaar is om de teugels van de regering over te nemen en 'alle geslachten van de aarde' te zegenen op zijn eigen tijd, de 'bedeling van de volheid der tijden'. Genesis 12:3; Efeziërs 1:10

Het werk dat God heeft verricht in de tijd dat Satan over de massa's mensen heerste, heeft zich ontwikkeld door middel van opeenvolgende periodes of tijdperken. Gods Woord – zijn beloften en instructies aan zijn volk – heeft in grote mate bijgedragen aan de voltooiing van zijn werk op aarde tijdens al deze verschillende tijdperken, en hij had een speciaal werk voor elke bedeling van zijn genade. Er staat niets in de Schrift dat erop wijst dat er belangrijke veranderingen zijn aangebracht in Gods methoden om met zijn volk om te gaan tijdens de eerste wereld, de wereld van gisteren.

In die tijd werden belangrijke beloften gedaan. In Genesis 3:15 wordt ons verteld dat het "zaad" van de vrouw op een dag de kop van de slang zou "verpletteren". Via Henoch beloofde God dat de Heer zou komen met tienduizenden van zijn heiligen. (Judas 14). In zijn omgang met Noach werden bepaalde illustraties gegeven die voor ons vandaag de dag van grote waarde zijn in verband met het einde van de huidige wereld. Het is echter pas na de zondvloed dat Gods plannen met grote duidelijkheid beginnen te worden onthuld, hoewel in het licht van het goddelijke plan zoals wij dat nu zien, wat er vóór de zondvloed gebeurde zeer betekenisvol is.

Het patriarchale tijdperk

De eerste periode na de zondvloed kan het patriarchale tijdperk worden genoemd, niet omdat die specifieke uitdrukking in de Bijbel te vinden is, maar omdat de Bijbel duidelijk aangeeft dat God in deze periode uitsluitend te maken had met een paar individuen die bekend stonden als de patriarchen, of vaders van Israël, tot aan de dood van Jakob en de stichting van het volk Israël door zijn twaalf zonen.

Het werk of plan van God tijdens het patriarchale tijdperk was niet de evangelisatie van de mensen. Hij sprak tot Abraham en deed hem prachtige beloften. God vertelde hem zelfs dat het Zijn bedoeling was om alle families van de aarde te zegenen. Dit onthult Gods interesse in de hele mensheid, maar de mensen in het algemeen kregen in die tijd geen kans om de beloofde zegeningen te ontvangen. In Jesaja

51:2 wordt ons verteld dat God alleen Abraham riep. Genesis 12:1

Het was tijdens het patriarchale tijdperk dat de steden Sodom en Gomorra vanwege hun goddeloosheid werden vernietigd, maar God deed geen poging om deze goddeloze mensen tot bekering te brengen. Dit weten we uit wat Jezus ons in het Nieuwe Testament vertelt. De Meester, die in bepaalde steden van zijn tijd een krachtige bediening uitoefende, zei dat als dezelfde machtige werken in Sodom en Gomorra waren verricht, die steden niet zouden zijn vernietigd, omdat ze zich zouden hebben bekeerd. Het is duidelijk dat God in staat moet zijn geweest om de mensen van die goddeloze steden een effectief getuigenis te geven als dat zijn plan was geweest, maar dat heeft hij niet gedaan. In plaats daarvan heeft hij ze vernietigd zonder hen de kans te geven zich te bekeren. Jezus beloofde hen ook een "draaglijker" tijdperk dan de bevoorrechte steden die weigerden hem en zijn machtige werken te erkennen.

Aan de andere kant moeten we concluderen dat deze mensen waren opgenomen in Gods belofte dat hij 'alle' families van de aarde zou zegenen door het nageslacht van Abraham, en daarom is de enige harmonieuze visie die we op de situatie kunnen hebben, dat God van plan is de Sodomieten uit de dood op te wekken om hen te zegenen. Dit is precies wat de profeet Ezechiël voorspelt in het 16e hoofdstuk van zijn profetie, vanaf vers 44 tot het einde van het hoofdstuk.

Het beloofde nageslacht

De belofte die God aan Abraham deed tijdens het patriarchale tijdperk werd later bevestigd door een goddelijke eed. (Genesis 22:16-18; Hebreeën 6:13-18). Het was een prachtige belofte, waarin God zijn voornemen openbaart om alle families van de aarde te zegenen. Deze belofte werd bevestigd aan Isaak en aan Jakob, en bij Jakobs dood aan zijn twaalf zonen, die de kern vormden van het volk Israël. Abraham begreep de volledige betekenis van deze belofte niet. Hij besepte bijvoorbeeld niet dat het zaad van de zegen een geestelijk zaad zou zijn.

Abraham begreep ook niet duidelijk dat het verbond dat God met hem sloot uit twee delen bestond: het ene deel zorgde voor de ontwikkeling van het 'zaad' en het andere deel voor het uitdelen van de beloofde zegeningen door middel van dat zaad. Abraham dacht ongetwijfeld dat het wonderkind, Isaak, het beloofde zaad zou zijn, en hij had zoveel vertrouwen in Gods vermogen om zijn beloften te vervullen dat hij geloofde dat Isaak uit de dood zou worden opgewekt als hij hem als offer zou brengen, zoals God hem had opgedragen. Hebreeën 11:17-19

In Hebreeën 11:13,39 en Handelingen 7:5 vertelt de apostel ons dat Abraham stierf zonder dat de belofte aan hem was vervuld; maar terwijl hij leefde, "zocht hij naar een stad met fundamenten, waarvan God de bouwer en maker is". (Hebreeën 11:10). Een stad was voor Abraham het centrum van een regering of een koninkrijk; wat hij dus van God verwachtte, was

dat God op aarde een koninkrijk zou vestigen waarin Abrahams nakomelingen een prominente positie zouden innemen. De belofte aan Abraham was inderdaad een van de oudtestamentische beloften van het komende Messiaanse koninkrijk.

Abraham zal, net als de andere aartsvaders van die tijd, een zeer prominente rol spelen in de aardse fase van het Messiaanse koninkrijk; en Gods beloften aan hen en hun gehoorzame geloof in die beloften hadden veel te maken met hun voorbereiding op die rol. Daarnaast spelen Gods beloften aan en zijn omgang met de aartsvaders een zeer belangrijke rol in de duidelijkere onthulling van zijn plannen aan zijn volk in een later tijdperk (). Zo bezien kunnen we zien dat God tijdens het patriarchale tijdperk weliswaar geen poging deed om de wereld te bekeren, maar toch een zeer belangrijk werk verrichtte in verband met zijn plan. Gods werk tijdens dat tijdperk was, zoals altijd, een groot succes.

Het Joodse tijdperk

Het Joodse tijdperk, de volgende periode in Gods plan, begon met de dood van Jakob en eindigde met de eerste komst van Jezus. De titel "Joodse tijd" wordt gebruikt om deze periode aan te duiden omdat deze suggereert hoe God het voorbereidende werk voortzette voor de uiteindelijke vestiging van zijn koninkrijk en de daaruit voortvloeiende zegening van alle volken. In die tijd had God alleen met één volk te maken, het Joodse volk, en met geen ander. Via de

profeet verklaarde hij aan hen: "U alleen heb ik gekend van alle geslachten der aarde." Amos 3:2

God gaf Israël zijn wet. Hij stuurde zijn profeten naar hen toe. Via hun priesterschap stelde hij de tabernakeldiensten in, die volgens het Nieuwe Testament een voorafschaduwung waren van de 'goede dingen die komen zouden'. (Hebreeën 9:11,23; 10:1). Gods belofte aan dit volk was dat als zij Hem trouw zouden blijven, Hij hen tot een 'koninkrijk van priesters en een heilig volk' zou maken. (Exodus 19:5,6). Dit betekende dat God via hen Zijn beloofde zegeningen aan alle volken van de aarde zou schenken.

Maar Israël kwam niet in aanmerking voor deze hoge en eervolle positie in het goddelijke plan (Romeinen 11:7). Toen hun ge e Messias tot hen kwam, verwierpen zij Hem en werden daardoor verstoten uit deze speciale positie van goddelijke gunst. Maar Gods werk tijdens het Joodse tijdperk was geen mislukking. Paulus vertelt ons dat de wet diende als een 'tuchtmeester' om de Joden tot Christus te brengen (Galaten 3:24). Het falen van de Joden om de volmaakte wet van God te onderhouden en daardoor het leven te verkrijgen, bewees de noodzaak van het verlossingswerk van Christus. Alle volken zullen uiteindelijk dezelfde grote les leren, namelijk de noodzaak van een Verlosser.

God volbracht nog andere belangrijke dingen tijdens het Joodse tijdperk. Zijn omgang met Israël en hun successen en mislukkingen dienen als waardevolle voorbeelden en richtlijnen voor het geestelijke Israël

van dit tijdperk. De honderden beloften die via de profeten aan Israël zijn gedaan, vormen een overzicht van veel belangrijke kenmerken van het goddelijke plan en dienen zo als leidraad voor de volgelingen van de Meester bij hun voorbereiding op het mede-erfgenaamschap met Hem in het Messiaanse koninkrijk. Ook op andere manieren neemt het werk van God in het Joodse tijdperk een belangrijke plaats in in het goddelijke plan voor het herstel van de mensheid. Gods werk tijdens het Joodse tijdperk was geen mislukking, maar volbracht zijn goddelijk bedoelde doel.

Het Joodse tijdperk kwam ten einde bij de eerste komst van Jezus. Tijdens zijn bediening en gedurende een periode van drieënhalf jaar daarna bleef de goddelijke gunst bij de Joden; en in overeenstemming met deze regeling beperkte Jezus zijn bediening, evenals de bediening van zijn discipelen, tot het volk Israël tot na zijn opstanding uit de dood. Jezus zei tegen zijn discipelen : "Gaat niet naar de heidenen en gaat geen stad van de Samaritanen binnen, maar gaat liever naar de verloren schapen van het huis van Israël." Mattheüs 10:5,6

Het evangelietijdperk

Na Jezus' opstanding zei hij tegen zijn discipelen dat ze hun bediening moesten uitbreiden naar alle volken, maar zelfs toen moesten ze beginnen in Jeruzalem. (Lukas 24:45 tot en met 49; Mattheüs 28:19,20). Volgens een profetie van Daniël (Daniël

9:24-27), waarin hij spreekt over de Messias die in het midden van een "week" "afgesneden" zou worden, zou er na de dood van Jezus drieënhalf jaar genade aan Israël worden betoond, vandaar het gebod "begin in Jeruzalem". Een "week" in profetische tijd staat voor zeven jaar, gebaseerd op een jaar voor een dag. Numeri 14:33,34; Ezechiël 4:6; Daniël 12:11,12; Openbaring 11:2,3

Zo begon 'te beginnen bij Jeruzalem' het werk van het Evangelietijdperk. Dit tijdperk duurt voort tot de tweede komst van Christus, die ook het begin is van Gods wereld van morgen. De term 'Evangelietijdperk' is gekozen om deze periode tussen de eerste en tweede komst van Christus aan te duiden, omdat de Schrift laat zien dat het werk van God in deze tijd wordt volbracht door de verkondiging van het evangelie, of 'goed nieuws', van het koninkrijk.

Zoals reeds opgemerkt, voerde God tijdens het Patriarchale Tijdperk zijn werk uit door bepaalde individuele patriarchen te selecteren en met hen om te gaan. Tijdens het Joodse Tijdperk werd zijn werk volbracht door met het volk van het Oude Verbond om te gaan; maar tijdens het Evangelietijdperk beperkt God zijn gunst niet tot bepaalde vooraanstaande individuen, zoals hij deed in het Patriarchaal Tijdperk, of tot één enkel volk, zoals hij deed tijdens het Joodse Tijdperk, maar heeft hij al zijn volk opgedragen om het blijde nieuws van het koninkrijk aan alle volken te verkondigen; en degenen die op die boodschap hebben gereageerd, zijn degenen aan wie God zijn gunst heeft geschonken

door hen uit te nodigen om deel te nemen aan zijn plan voor de eeuwen.

Wat is dan het doel geweest van Gods werk tijdens het Evangelietijdperk? Deze vraag wordt voor ons beantwoord in Handelingen 15:13-18. Hier wordt ons verteld dat God de heidenen bezocht „om uit hen een volk voor zijn naam te nemen”. De Joden, als volk, zouden dit volk zijn, en enkelen van hen aanvaardden Christus, en aan hen „gaf Hij de macht om kinderen van God te worden” (Johannes 1:12). Maar in het goddelijke plan zou dit „volk voor zijn naam” bestaan uit 144.000 – een aanzienlijk aantal vanuit sommige standpunten, maar vergeleken met het totaal van de mensheid.” (Johannes 1:12). Maar in het goddelijke plan zou dit „volk voor zijn naam” uit 144.000 bestaan – een aanzienlijk aantal vanuit sommige standpunten, maar vergeleken met de totale mensheid, of zelfs met de belijdende christenen, is het inderdaad slechts een „kleine kudde”. Lucas 12:32

In Romeinen 11:17-24 legt de apostel uit dat heidenen de speciale voorrechten van dit Evangelietijdperk kunnen verkrijgen omdat de Joden, als 'natuurlijke takken', vanwege hun ongeloof zijn afgebroken. Dit betekent dat wanneer deze 'mensen voor zijn naam' uit de heidenen worden gekozen, zij in feite de plaats innemen van de afgestoten Joden in het oorspronkelijke Israëlitische programma - het natuurlijke, vleselijke huis van Israël verliest deze plaats van bijzondere gunst. Dit is de reden waarom we in Openbaring 7:4-8 en 14:1-3 de hele groep van

144.000 vertegenwoordigd zien onder het Israëlitische beeld.

Merk in het bijzonder op dat hier van deze "kleine kudde" die bij het "Lam" op de berg Sion is, wordt gezegd dat zij de naam van de Vader van het Lam op hun voorhoofd geschreven hebben. Zo worden zij getoond als "een volk voor zijn naam", dat wil zeggen, om zijn naam te dragen. In Openbaring 19:7 wordt dezezelfde groep afgebeeld als de 'vrouw' van het Lam, en op deze manier delen zij ook in de familienaam van hun hemelse Vader (zie ook Openbaring 21:2 en 22:17).

Gods heersende huis

In het licht van het algemene getuigenis van Gods Woord is dit 'volk voor zijn naam', dat door middel van het evangelie uit alle naties is verzameld, Gods heersende huis. In Micha 4:1-4 wordt ons verteld over de vestiging van het goddelijke koninkrijk over de hele aarde, en dit koninkrijk (in de profetie gesymboliseerd als een 'berg') blijkt te bestaan uit het 'huis van de Heer'. Alle erfelijke heersende huizen van deze huidige boze wereld zijn familieverbanden geweest, waardoor de heersers van generatie op generatie hun 'recht' om te heersen hebben geërfd.

God vertelt ons dus dat zijn koninkrijk in handen zal zijn van een heersend huis, dat ook een familieovereenkomst zal zijn. De leden van deze familie krijgen hun recht om te heersen door erfenis en omdat ze deel uitmaken van de familie. Het is echter geen aardse familie, maar een goddelijke

familie. Het is Gods eigen familie. De belangrijkste in deze familie is zijn 'eniggeboren' en geliefde Zoon, Christus Jezus. Naast Jezus worden ook degenen die in zijn voetsporen treden opgenomen in de goddelijke familie en worden zij zonen van God. Kolossenzen 1:18; Johannes 1:12; 1 Johannes 3:1,2

De apostel legt verder uit dat als wij zonen zijn, wij ook 'erfgenamen van God en mede-erfgenamen met Christus' zijn. (Romeinen 8:16,17). Al deze mede-erfgenamen is een plaats in Gods heersende huis beloofd, en het doel van dit evangelietijdperk is juist de selectie en voorbereiding van degenen die, als leden van deze koninklijke familie van de hemel, duizend jaar met Christus zullen leven en regeren. Openbaring 20:4; Psalm 2:9; Openbaring 2:26,27; 1 Korintiërs 6:2,3

Nu het werk van het Evangelietijdperk voltooid is, staat niets de vestiging van Gods nieuwe wereld van morgen nog in de weg. Tegen het einde van de huidige wereld vindt de wederkomst van Christus plaats, eerst (voor zover de wereld betreft) „als een dief in de nacht”. Christus komt eerst om zijn bruid te ontvangen. (Johannes 14:3; Openbaring 19:7; 21:2). Wanneer zijn bruid, of kerk, met hem verenigd is in hemelse heerlijkheid, zal de belofte van Openbaring 22:17 in vervulling gaan, waar we lezen dat „de Geest en de bruid zeggen: Kom, . . . neem vrijelijk het water des levens”.

Eerste tijdperk in de nieuwe wereld

De eerste duizend jaar van de nieuwe wereld kunnen worden aangeduid als het duizendjarige of messiaanse tijdperk. Gedurende deze duizend jaar zal de kerk, die tijdens dit evangelietijdperk uit de wereld is verzameld, samen met Jezus regeren om Gods beloofde zegeningen uit te delen aan "alle geslachten der aarde". (Genesis 12:1-3; Galaten 3:16,27-29; Openbaring 5:10; Matteüs 19:28). Tijdens het Messiaanse tijdperk zal het grote plan van God zijn glorieuze en zegevierende voltooiing bereiken. Efeziërs 1:10

Maar voordat het duizendjarige tijdperk kan aanbreken, moet de wereld een "tijd van benauwdheid" doormaken, "zoals er nog nooit geweest is sinds er een volk bestaat" (Daniël 12:1). Er is alle reden om aan te nemen dat we nu in deze tijd leven en dat de huidige benauwdheid van de wereld deel uitmaakt van de "tijd van benauwdheid" waarmee dit tijdperk ten einde loopt.

Omdat kerkgangers over het algemeen hebben aangenomen dat het Gods bedoeling was dat de wereld tijdens dit Evangelietijdperk zou worden bekeerd, is de huidige vernietiging van de beschaving voor hen verbijsterend en dreigt deze hun geloof in God en het christendom te vernietigen (Jeremia 8:15). Maar wanneer we ons realiseren dat het werk van dit tijdperk slechts bestond uit het verzamelen van degenen die in het volgende tijdperk met Christus

zullen regeren, dan is het huidige schijnbare falen van het christendom begrijpelijk.

In feite heeft Jezus zelf sterk gesuggereerd dat er op het moment van zijn wederkomst nog maar weinig geloof op aarde zou zijn (Lukas 18:8). Paulus profeteerde dat er in „de laatste dagen” gevaarlijke tijden zouden komen en dat de mensen „meer van genot zouden houden dan van God” (2 Timoteüs 3:4). In de gelijkenis van het koren en het onkruid maakte Jezus duidelijk dat een groot deel van zijn zogenaamde volgelingen slechts schijnchristenen zouden zijn (Lukas 13:30). (2 Timoteüs 3:4). In de gelijkenis van het koren en het onkruid maakte Jezus duidelijk dat een groot deel van zijn belijdende volgelingen slechts schijnchristenen zouden zijn en dat deze denominaties aan het einde van het tijdperk vernietigd zouden worden.

Het verbranden van het onkruid aan het einde van het tijdperk vormt gedeeltelijk de grote tijd van benauwdheid waarmee het tijdperk ten einde loopt. Maar dit betekent niet dat het werk van het tijdperk een mislukking is geweest. Gods werk in dit tijdperk is, net als in alle voorgaande tijdperken, een wonderbaarlijk succes geweest. Al zijn ware "tarwe" wordt uiteindelijk verzameld in de hemelse schuur, en dan zullen zij "schitteren als de zon in het koninkrijk van hun Vader". (Matteüs 13:43). In welke mate we ook zien dat wat zich christendom noemt, uiteenvalt, laten we niet vergeten dat niets kan gebeuren zonder goddelijke toestemming en dat wat voor ons een ramp lijkt, slechts een voorbereiding is op de

vestiging van het ware christendom tijdens het duizendjarige koninkrijk.

Het paradijs van Eden

Laten we nu de ontwikkeling van Gods plan vanuit een iets ander gezichtspunt bekijken. We hebben gewezen op het grote belang van het tijdselement in de goddelijke regelingen – hoe Gods plan zich van het ene tijdperk naar het andere heeft ontwikkeld – en nu zullen we het goddelijke programma onderzoeken in relatie tot verschillende bestaansniveaus of levenssferen. Wanneer de apostel in Efeziërs 1:10 de voltooiing van het goddelijke plan beschrijft in de "bedeling van de volheid der tijden", verklaart hij dat dan alle dingen onder Christus zullen worden verzameld, zowel die welke in de "hemel" zijn als die welke op de "aarde" zijn.

In de Schrift vinden we dat er twee soorten verlossing worden genoemd, de ene een hemelse verlossing en de andere een aardse verlossing. Als we bij het bestuderen van de Bijbel geen rekening houden met dit feit, leidt dat tot veel schijnbare tegenstrijdigheden. De meeste beloften in het Oude Testament en sommige in het Nieuwe Testament beschrijven aardse zegeningen, terwijl de meeste beloften in het Nieuwe Testament en die in het Oude Testament die profetisch over de kerk spreken, een hemelse hoop schetsen. Het is noodzakelijk dat we deze beloften op de juiste tijd toepassen als we de harmonie tussen hen willen zien.

We benadrukken dat Adam werd geschapen om op aarde te leven en dat de aarde werd geschapen om de thuisbasis van de mens te zijn (Jesaja 45:18; Psalm 115:16). Er werd Adam niets verteld over naar de hemel gaan. Er werd hem verteld dat hij zou sterven als hij Gods wet niet gehoorzaamde. Het omgekeerde zou ook waar zijn geweest: als hij niet ongehoorzaam was, zou hij niet sterven. Als Adam de goddelijke wet niet had overtreden, zou het gebod om zich te vermenigvuldigen, de aarde te vullen en haar te onderwerpen, zijn uitgevoerd zonder zonde, ziekte en dood.

In dat geval zouden Adam en zijn kinderen zonder angst voor de dood op aarde zijn blijven leven. Wanneer het gebod om de aarde te vullen volledig was nageleefd, zou deze functie van de mensheid op voorzienige wijze zijn opgehouden en zou de aarde gevuld zijn gebleven met een volmaakte en gelukkige menselijke familie, die gedurende de eindeloze eeuwen van de eeuwigheid Gods volledige gunst zou hebben genoten. Maar zo is het niet gelopen, want Adam was ongehoorzaam aan de goddelijke wet en het voorspelde doodvonnis kwam over hem. Dit betekent echter niet dat Gods doel met de schepping van de mens mislukt was.

Door Adams overtreding is het hele menselijke geslacht geboren in een toestand van zonde en dood, in plaats van volmaaktheid en leven. Paulus legt uit dat door de ongehoorzaamheid van één mens de zonde in de wereld is gekomen en de dood door de zonde, zodat de dood op allen is overgegaan, omdat

allen gezondigd hebben (Romeinen 5:12,19). Adams val bracht de doodstraf met zich mee zodra hij zondigde, en onder deze omstandigheden bracht hij zijn kinderen voort. Daarom waren ook zij op weg naar de dood, omdat de stroom niet boven zijn bron kon uitstijgen.

De overeenkomstige prijs

Laten we niet vergeten dat toen Adam zondigde, er niets tegen hem werd gezegd over naar de hemel of naar de hel gaan wanneer hij zou sterven. Er werd hem verteld dat hij zou moeten sterven, en dit betekende simpelweg dat hij het voorrecht had verloren om te leven en te genieten van die perfecte tuinhuis van Eden - dat aardse paradijs. Adams zonde betekende dus het verlies van het paradijs. Gods heilsplan is daarom noodzakelijkerwijs een plan dat voorziet in het herstel van het paradijs. Maar hoe moet dit worden bereikt? De Schrift antwoordt dat dit wordt bereikt door het verlossingswerk van Christus.

Een van de bijbelse termen die in verband met het verlossingswerk wordt gebruikt, is die van "losgeld". Paulus zegt ons dat de "mens" Christus Jezus zichzelf als "losgeld" voor allen heeft gegeven (1 Timoteüs 2:5,6). In deze passage is het Griekse woord dat met "losgeld" is vertaald "*antilutron*", wat "overeenkomstige prijs" betekent. De mens Jezus, die als Verlosser stierf aan het kruis op Golgotha, was een exacte overeenkomstige prijs voor de volmaakte mens Adam, die zondigde. Van Jezus wordt gezegd dat hij 'vlees geworden' was, en dat het doel hiervan

was 'om de dood te ondergaan, ... opdat hij door de genade van God voor iedereen de dood zou smaken'. Johannes 1:14; Hebreëën 2:9

Toen Jezus voor het eerst kwam, was het belangrijkste kenmerk van het plan dat hij toen uitvoerde, het geven van zijn leven voor de zonden van de hele wereld. Johannes de Doper zei over Jezus: 'Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt'. Johannes 1:29

Als er geen aanvullend voorbereidend onderdeel van het goddelijke plan had moeten worden ontwikkeld, zou het werk van God na de dood en opstanding van Jezus hebben bestaan uit het herstellen van de gevallen mens in zijn verloren staat - het paradijs. De boodschap aan gelovigen zou dan zijn geweest: "Kom, ... Neem vrijelijk het water des levens." (Openbaring 22:17). Door Jezus was er voorziening getroffen om het doodvonnis dat over Adam en, via hem, over de hele mensheid was uitgesproken, op te heffen; dus zou de volgende logische stap zijn geweest om met het herstelwerk te beginnen.

Maar dit was niet het werk waarmee de apostelen op Pinksteren begonnen. Het is waar dat Jezus enkele zieken van zijn tijd genas en enkele doden opwekte, maar dit was slechts om zijn toekomstige werk te illustreren. (Johannes 2:11). De apostel Paulus legt uit dat de gaven van de Geest die aan de vroege kerk waren gegeven en waarmee een beperkt aantal wonderen werd verricht, zouden "ophouden" of verdwijnen. (1 Korintiërs 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). Sindsdien hebben sommigen beweerd dat zij

in staat zijn om wonderen te verrichten in de naam van Christus, maar de doden zijn niet opgewekt en slechts een bedroevend klein deel van de zieken heeft zelfs maar beweerd op wonderbaarlijke wijze te zijn genezen, en de authenticiteit van deze beweringen is twijfelachtig.

De discipelen van Jezus werd geen gezondheid en eeuwig leven op aarde beloofd. Er werd hun veeleer gezegd dat als zij ware discipelen van Christus wilden zijn, zij moesten verwachten met hem te lijden en te sterven. „Als iemand achter mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochen, zijn kruis opnemen en mij volgen”, zo stelde de Meester de zaak aan de orde voor degenen die de voorwaarden van het discipelschap wilden leren kennen. Mattheüs 16:24

Men zou natuurlijk veronderstellen dat, als Jezus, zoals de Schrift openbaart, de plaats van de zondaar in de dood heeft ingenomen, degenen die in hem geloven niet hoeven te sterven. Dat zal waar zijn in Gods wereld van morgen, maar tijdens dit Evangelietijdperk wordt een andere fase van het goddelijke heilsplan ontwikkeld, en dat is een zeer belangrijke.

Wat is die fase van het plan? Het is de roeping en selectie van de kerk van Christus, die haar leden voorbereidt om samen met hem het werk te doen om de mensheid leven te geven tijdens het Messiaanse tijdperk. Dit wordt door de apostel beschreven als een "hemelse roeping". (Hebreeë 3:1; Filippenzen 3:14). Jezus zinspeelde hierop in zijn uitspraak tegen de rijke jongeling toen hij tegen hem zei dat als hij hem

zou volgen tot in de dood, hij "een schat in de hemel" zou hebben. Lucas 18:18-22

Een voorbereide plaats

Jezus verwees ook naar de hemelse hoop van zijn volgelingen toen hij hun de belofte deed: 'Ik ga heen om een plaats voor u te bereiden. En als ik heengegaan ben, . . . zal ik wederkomen en u tot Mij nemen, opdat ook u bent waar Ik ben.' (Johannes 14:2,3). Petrus verwijst naar de hemelse hoop van de kerk in de uitspraak: "Waarbij ons zeer grote en kostbare beloften zijn gegeven, opdat gij daardoor deel zou krijgen aan de goddelijke natuur." 2 Petrus 1:4

Paulus moedigt christenen aan om hun affectie te richten op "de dingen die boven zijn". Deze dingen die boven zijn, zegt hij ons, zijn "waar Christus zit aan de rechterhand van God". (Kolossenzen 3:1,2). Dit geeft aan dat de beloning van de kerk dezelfde zal zijn als de beloning van Jezus. Dit wordt ook benadrukt door de apostel, wanneer hij zegt: "Als wij met Hem zijn begraven in de gelijkenis van Zijn dood, zullen wij ook met Hem zijn in de gelijkenis van Zijn opstanding." Romeinen 6:5

In deze laatste tekst wordt uitgelegd waarom de volgelingen van Jezus in dit tijdperk geen eeuwig menselijk leven terugkrijgen - het is omdat zij worden uitgenodigd om met Jezus te sterven. Met andere woorden, het offerwerk van het goddelijke plan was op Golgotha nog niet voltooid. Dit wordt duidelijk gemaakt door Paulus in Romeinen 12:1, waar we

lezen: "Ik vermaan u dan, broeders, door de barmhartigheid van God, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer, hetwelk uw redelijke godsdienst is."

In Kolossenzen 1:24 spreekt Paulus over het aanvullen van "wat nog ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus". Andere passages stellen de kerk voor in een rol van offer, waarbij zij haar leven geeft om de wil van God te doen. Het is dit offerwerk van christenen waar de apostel over spreekt als "samen geplant" in de "gelijkenis" van de dood van Christus. Jezus stierf niet onder veroordeling, als een zondaar. Hij stierf als een offer, als een vrijwillige offergave voor de zonde. Zijn dood zorgde voor de wettelijke kwijtschelding van de zonde van Adam en, via Adam, van de erfelijke zonden van de hele mensheid.

Gerechvaardigd door Christus

Hoe, zo zullen sommigen zich afvragen, konden de volgelingen van Jezus dan op dezelfde manier sterven als hij? Zijn zij niet leden van het gevallen geslacht, veroordeeld tot de dood, net als de hele mensheid? Dat waren zij ook, maar de Schrift vertelt ons dat Jezus na zijn opstanding voor ons verscheen in de aanwezigheid van God. (Hebreeën 9:24). Dit betekent dat de verdienste van zijn offer al zijn toegewijde volgelingen van hun veroordeling bevrijdt, zodat hun dood door God niet langer wordt beschouwd als een veroordeling, maar als een offer.

In Romeinen 6:10,11 zegt Paulus tegen christenen dat zij zichzelf mogen "beschouwen" als "dood voor de zonde", net zoals Jezus "voor de zonde stierf", dat wil zeggen als een zondoffer. Dit betekent niet dat het offerwerk van de kerk nodig is om verlossing voor de mensheid te bewerkstelligen. Dit is allemaal door Jezus volbracht. Wat het wel betekent, is dat God de offers van de kerk aanvaardt alsof het offers van volmaakte mensen zijn en dat de kerk door deze offers voorbereid is om in het Messiaanse tijdperk met Jezus samen te werken als verspreiders van leven voor de hele mensheid.

Degenen die deel uitmaken van de ware kerk van Christus – wier namen 'in de hemel geschreven staan' – zijn uit de wereld geroepen en ervan verzekerd dat hun onvolmaakte werken door het bloed van Christus aanvaardbaar zijn voor God. Op basis van hun bereidheid om hun aardse leven op te offeren, is hun een hemelse beloning beloofd. Zo bewandelen zij de smalle weg van opoffering die leidt naar glorie, eer en onsterfelijkheid. Mattheüs 10:39; Romeinen 2:7

Alleen aan de kerk wordt de hoop op onsterfelijkheid gegeven. Adam was niet onsterfelijk, want onsterfelijk zijn betekent doodbestendig zijn. De mens zal niet onsterfelijk zijn wanneer hij aan het einde van het Messiaanse tijdperk tot volmaaktheid wordt hersteld, maar alle ware, trouwe christenen van dit evangelietijdperk zullen uiteindelijk tot onsterfelijkheid worden verheven. Zij zullen worden zoals Jezus nu is, een verheven, hemels wezen; en

zij zullen Hem zien zoals Hij is, en met Hem zijn in het koninkrijk, en met Hem regeren gedurende duizend jaar. 1 Johannes 3:2; Openbaring 2:26,27; 5:10; 20:4,6

Het herstelde paradijs

Wanneer het werk van dit Evangelietijdperk voltooid is en alle ware christenen met Jezus verenigd zijn in de hemelse fase van het koninkrijk (), dan zal het werk beginnen om de mensheid op aarde weer tot leven te brengen.

De apostel Petrus spreekt over dit werk van het Messiaanse tijdperk als zijnde dat van „herstel”, en hij vertelt ons dat dit door de mond van alle heilige profeten van God sinds het begin van de wereld is verkondigd. (Handelingen 3:20,21). Het zijn deze getuigenissen van de heilige profeten die de aardse zegeningen van het leven beschrijven die de mensheid ten deel zullen vallen na de wederkomst van Christus. De vervulling van deze aardse beloften moet wachten tot de voltooiing van de kerk van dit Evangelietijdperk, die bij Christus is verzameld op het hemelse vlak - de plaats die door Jezus voor hen is voorbereid. Johannes 14:1-3

Wanneer dit werk van het Evangelietijdperk voltooid is, zal het werk volgen om de mensheid in het algemeen onder Christus te verzamelen, niet op het geestelijke vlak, maar op het aardse vlak. Zo zullen alle dingen onder Christus verzameld worden, "zowel die in de hemel zijn als die op aarde, zelfs in Hem". (Efeziërs 1:10). De verzameling van de kerk, die aan

het begin van het Evangelietijdperk begon, zal worden voltooid en de hele kerk zal met Christus in heerlijkheid worden verenigd, vlak voor het begin van het Messiaanse Tijdperk; daarom wordt ons verteld dat in deze "bedeling van de volheid der tijden" zowel de hemelse als de aardse verzameling tot Christus zal worden voltooid.

Aardse prinsen

De eersten die tot aardse volmaaktheid en leven zullen worden hersteld, zijn de getrouwe dienaren uit het verleden. Zij waren de vaders van Israël, maar zullen de kinderen van Christus worden en tot "vorsten over de hele aarde" worden gemaakt. (Psalm 45:16). Jezus zei dat Abraham, Isaak en Jakob en alle profeten tijdens die koninkrijksperiode zouden worden beschouwd als de leraren van het volk. (Matteüs 8:11; Lucas 13:28-30). Zij zullen de aardse vertegenwoordigers van de goddelijke Christus zijn en zullen de taak krijgen om de wetten van dat nieuwe koninkrijk te handhaven.

Deze aardse vertegenwoordigers van de goddelijke Christus zullen worden ondersteund door wonderbaarlijke krachten, zodat er geen mogelijkheid zal zijn om de dan opgelegde wetten – die de wetten van Christus zullen zijn – te omzeilen. Er wordt ons verteld dat het dan zal gebeuren dat „iedere ziel die niet naar die profeet luistert (gehoorzaamt), uit het volk zal worden vernietigd” (Handelingen 3:23). Degenen die zich wel aan de wetten van het Messiaanse koninkrijk houden, zullen niet hoeven te

sterven. Zij zullen worden hersteld tot de volmaaktheid die door vader Adam verloren is gegaan en op basis van die aardse volmaaktheid zullen zij de kans krijgen om voor altijd op aarde te leven. Dit is wat wordt bedoeld met de term "restitutie", zoals gebruikt door de apostel Petrus, en de term "wedergeboorte", zoals gebruikt door de Meester. Mattheüs 19:28

In de honderden bijbelse beloften met betrekking tot de zegeningen van de restitutie die spoedig over de wereld zullen komen, hebben we een overzicht van de vele manieren waarop dit zal leiden tot het geluk van de mensen en tot de oplossing van hun problemen. Er wordt ons verteld dat de kennis van God de hele aarde zal vullen zoals het water de zee bedekt (Jesaja 11:9). Er wordt ons verteld dat de Heer zich tot de mensen zal wenden met een zuivere boodschap waardoor de hele mensheid "de naam van de Heer zal aanroepen, om Hem met één stem te dienen" (Zefanja 3:9).

Er wordt ons ook verteld dat dan de wet van God in de harten van de mensen zal worden geschreven (Jeremia 31:33,34). Dit beschrijft een van de manieren waarop de mens zal worden hersteld tot de volmaaktheid die hij verloor toen Adam Gods wet in Eden overtrad.

Om de goddelijke wet in de harten van de mensen te schrijven, is de hulp van God nodig. Er zal dan wonderbaarlijke kracht beschikbaar zijn om diegenen te helpen die hulp nodig hebben en zich onderwerpen aan de regels van het koninkrijk.

Van die tijd wordt ons verteld dat de mensen "gerechtigheid zullen leren" (Jesaja 26:9). Ze zullen ook leren de Heer te kennen, wie juist kennen eeuwig leven is. (Johannes 17:3). Satan zal in die tijd gebonden zijn en alle kwade invloeden zullen worden beteugeld. (Openbaring 20:1,2). De weg terug naar het leven zal zo duidelijk worden gemaakt dat "de reizigers, ook al zijn zij dwazen, daar niet zullen dwalen". Jesaja 35:8,9

Wat een verschil met de omstandigheden waarin christenen zich nu bevinden! Zij wandelen op de "smalle weg", die moeilijk te vinden is, en degenen die hem vinden en erop wandelen, worden bij bijna elke stap op die weg verzocht en beproefd. (Matteüs 7:13,14). God helpt hen natuurlijk, en hun beloning is buitengewoon groot. Maar wanneer de "snelweg" van het herstel wordt geopend, zullen de beproevingen van dit tijdperk voorbij zijn en zal de mensheid alle nodige hulp krijgen om snel en volledig terug te keren naar volmaaktheid en eeuwig leven op aarde.

Dit is dus Gods plan voor de wereld van morgen. De lange jaren van voorbereiding zijn nu bijna voltooid. 'Michaël', de Koning in Gods wereld van morgen, is al opgestaan, en zijn terugkeer om zijn bruid tot zich te nemen en zijn koninklijke autoriteit over de naties op zich te nemen, resulteert in 'een tijd van benauwdheid, zoals er nog nooit geweest is sinds er een volk bestaat'. (Daniël 12:1). Deze benauwdheid, hoewel pijnlijk, bereidt de wereld voor om hun nieuwe Koning te aanvaarden, wiens aanwezigheid nog niet door hen wordt herkend en erkend. Maar wanneer

zijn heerlijkheid zal worden geopenbaard, "zal alle vlees het tezamen zien". Jesaja 40:5

Vanuit Jeruzalem zal "de uitbreiding van zijn regering en vrede" zich geleidelijk uitbreiden totdat het alle volken omvat en hen vreugde, vrede en eeuwig leven brengt. (Jesaja 9:6,7). Wanneer de volken van de aarde nog nederiger worden dan ze nu zijn, zullen ze zeggen: "Kom, laten we opgaan naar de berg van de Heer, naar het huis van de God van Jakob; Hij zal ons onderwijzen in zijn wegen, en wij zullen zijn paden bewandelen." Wanneer zij aldus onderwezen worden in de wegen van de Heer, zullen zij "hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal nog het zwaard tegen een ander volk opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren." Micha 4:1-4; Jesaja 2:2-4

Ja, God heeft een plan, en door de eeuwen heen is dat plan gestaag op weg naar voltooiing. Nu staan we aan de vooravond van de "bedeling der volheid der tijden", wanneer de grote finale van het goddelijke plan zal worden geïmplementeerd voor de zegening van alle naties met vrede en geluk en eeuwig leven. Die finale van het goddelijke plan zal Gods antwoord zijn op het gebed van de christenen: "Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel." Mattheüs 6:10

Als we op de hoogte zijn van Gods plan en wat dit binnenkort zal betekenen voor een wereld in nood, is het ons voorrecht om anderen hierover te vertellen. Het is de ware boodschap van het evangelie, het 'goede nieuws' dat draait om het verlossingswerk van

Christus. Laten we, wanneer we de kans krijgen, de mensen vertellen dat Gods plan nergens heeft gefaald, maar dat het volgens Zijn voornemen verloopt en naar een glorieuze voltooiing toe werkt. Zijn werk in de wereld van gisteren heeft niet gefaald. Zijn werk in de wereld van vandaag heeft niet gefaald. Zijn werk in de wereld van morgen zal niet falen. Jesaja 42:4; 55:10,11; 53:10

Omdat Gods plan binnenkort zal worden voltooid in zijn wereld van morgen, zal de hele aarde spoedig een paradijs worden en zal alles wat in Eden verloren was gegaan en door de dood van Jezus is teruggekocht, aan de mensen worden teruggegeven. Zo zal God alle tranen van alle gezichten afwissen en zal de dood door de overwinning worden verslonden. Openbaring 21:1-5; 1 Korintiërs 15:54